

Vonnisnummer / Griffinummer 221 1138
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 16 september 2022
Naam van de eerste beklagde D.R. Systeemnummer parket 21C1367 Notifiënummer AN/M/69/I1/1034/2021 Rolnummer 21M001713

rechtbank van eerste
aanleg Antwerpen,
afdeling Mechelen
Kamer MC7

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het arbeidsauditoraat en de

BURGERLIJKE PARTIJ :

MYRIA – Het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (hierna MYRIA), gevestigd te (...), vertegenwoordigd door zijn directeur de heer K.D.;

- *optredend te verdediging van de rechten van de rechten van de in België illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die er tewerkgesteld is of was met name voor:*

- C.A. geboren op (...)
- G.L., geboren op (...)
- J.M. geboren op (...)
- V.L., geboren op (...)
- B.W., geboren op (...)
- B.W., geboren op (...)
- D.O., geboren op (...)
- C.J., geboren op (...)
- Si.E., geboren op (...)
- L.M., geboren op (...)
- Sa.E., geboren op (...)
- B.M., geboren op (...)
- F.V., geboren op (...)

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door Meester B.B., advocaat te (...)

tegen:

BEKLAAGDEN :

1. ~~1395~~ **D.R.**, RRN (...)
geboren te (...) (Brazilië) op (...)
van Braziliaanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

eerste beklagde, bijgestaan door Meester M.G., advocaat te (...).

2. ~~1396~~ **BV G.C.**
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...), KBO (...)

tweede beklagde, vertegenwoordigd door Meester M.G., advocaat te (...).

TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

De eerste en de tweede:

Om het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt of om door enige daad tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 SW).

Tussen 10 december 2020 en 10 april 2021, meermaals

Te Lier en/of te Kalmthout en/of elders in het Rijk

A. Geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indienstreding

Als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat.

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels;
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 4;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: 14, namelijk: B.W., B.W., B.M., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E., V.L. en één niet-geïdentificeerde werknemer.

B. Vreemdelingen zonder verblijfsvergunning

Als werkgever, aangestelde of lasthebber arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België.

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers;
- strafbaar gesteld door artikel 175, §1 van het Sociaal strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 4;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf, namelijk: B.W., B.W., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., JM, L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

C. Gebruik van een vals stuk

Met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, zich bediend hebben van een valse akte of een vals stuk.

Beklaagden bedienden zich van valse stukken (valse verblijfskaart, valse LIMOSA-bewijzen, valse A1-attesten) om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen, met name goedkope arbeidskrachten om zodoende minder sociale bijdragen te moeten betalen. Beklaagden legden hiertoe bovendien valse verklaringen af om dit sociaal voordeel te bekomen en/of te behouden.

Beklaagden wendden tal van frauduleuze handelingen aan om te doen geloven in het bestaan van valse personen en een valse onderneming, om op deze manier onder andere de RSZ op te lichten.

- inbreuk op artikel 232, 1°, b), van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar gesteld door artikel 232, 1°, b), van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 4;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf, namelijk: B.W., B.W., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

D. Wetens en willens een onjuiste of onvolledige verklaring afleggen om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen

Wetens en willens een onjuiste of onvolledige verklaring afgelegd hebben om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden.

Beklaagden bedienden zich van valse stukken (valse verblijfskaart, valse LIMOSA-bewijzen, valse A1-attesten) om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen, met name goedkope arbeidskrachten om zodoende minder sociale bijdragen te moeten betalen. Beklaagden legden hiertoe bovendien valse verklaringen af om dit sociaal voordeel te bekomen en/of te behouden.

Beklaagden wendden tal van frauduleuze handelingen aan om te doen geloven in het bestaan van valse personen en een valse onderneming, om op deze manier onder andere de RSZ op te lichten.

- inbreuk op artikel 233, eerste lid, §1, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar gesteld door artikel 233, eerste lid, §1, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 4;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf, namelijk: B.W., B.W., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

E. Oplichting in het sociaal strafrecht

Met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

Beklaagden bedienden zich van valse stukken (valse verblijfskaart, valse LIMOSA-bewijzen, valse A1-attesten) om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen, met name goedkope arbeidskrachten om zodoende minder sociale bijdragen te moeten betalen. Beklaagden legden hiertoe bovendien valse verklaringen af om dit sociaal voordeel te bekomen en/of te behouden.

Beklaagden wendden tal van frauduleuze handelingen aan om te doen geloven in het bestaan van valse personen en een valse onderneming, om op deze manier onder andere de RSZ op te lichten.

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 4;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf, namelijk: B.W., B.W., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

F. Niet opstellen individuele rekening

Als werkgever, aangestelde of lasthebber geen individuele rekening hebben opgesteld.

- inbreuk op artikel 4, §1, 2., van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en op artikel 3, §3, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten;
- strafbaar gesteld door artikel 187, §1, eerste lid, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 3;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: dertien, namelijk: B.W., B.W., B.M., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

G. Loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

Als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was.

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers;
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 2;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: dertien, namelijk: B.W., B.M., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L..

H. Het minimumloon voor de tewerkgestelde arbeiders niet betalen

Als werkgever die ressorteert onder het Paritair Comité voor het bouwbedrijf, zijn aangestelde of lasthebber het minimumloon voor de tewerkgestelde arbeiders van categorie niet betaald hebben.

- inbreuk op de artikel 4, 9 en 10 van de collectieve arbeidsovereenkomst van 13 oktober 2011 betreffende de arbeidsvoorwaarden, gesloten in het Paritair Comité voor het bouwbedrijf en algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 20 september 2012;
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 2;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één, namelijk: F.V.

I. Verboden bouwwerken op zaterdag

Als werkgever, aangestelde of zijn lasthebber bouwwerken hebben doen of laten uitvoeren op zaterdag of gedurende het gedeelte van de zaterdag tijdens hetwelk aan de werknemers van de bouwnijverheid of een tak ervan rust is toegestaan, behalve in de wettelijk toegestane gevallen.

- inbreuk op artikelen 4,2°, van de wet van 6 april 1960 betreffende de uitvoering van bouwwerken;
- strafbaar gesteld door artikel 157, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 2;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie, namelijk: B.M., Si.E. en één niet-geïdentificeerde werknemer.

J. Als aannemer of onderaannemer niet ervoor zorgen dat elke persoon die in zijn opdracht de tijdelijke of mobiele bouwplaats betreedt, wordt geregistreerd

Als aannemer of onderaannemer, zijn aangestelde of lasthebber niet ervoor gezorgd hebben dat elke persoon die in zijn opdracht de tijdelijke of mobiele bouwplaats betreedt, wordt geregistreerd, vooraleer deze bouwplaats te betreden.

- inbreuk op artikel 31quinquies, derde lid, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk;
- strafbaar gesteld door artikel 132, 10°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek;
- strafbaar met een sanctie van niveau 3, of met een sanctie van niveau 4 wanneer de inbreuk gezondheidsschade of een arbeidsongeval tot gevolg heeft gehad voor een werknemer;
- aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie, namelijk: B.M., Si.E. en één niet-geïdentificeerde werknemer.

De tweede:

G.C. om zich als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en kosten waartoe **D.R.**, zijn aangestelde(n) of lasthebber(s), behoudens toepassing van artikel 50bis Strafwetboek, veroordeeld worden.

PROCEDURE

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

I. Overzicht van de relevante feiten

1.

D.R., eerste beklagde, is sinds 3 december 2019 bestuurder van de vennootschap bv G.C., tweede beklagde. Het betreft een vennootschap gespecialiseerd in bouwwerkzaamheden, zoals stucwerken.

1.1 Controle werf A. op 12 december 2020

2.

Op zaterdag 12 december 2020 voerden sociaal inspecteurs van de dienst Toezicht Sociale wetten samen met sociaal inspecteurs van de RSZ en de RSVZ om 11u30 een controle uit op de A. werf gelegen te (...). Bij het betreden van het perceel zagen de inspecteurs dat er in het meest linkse gebouw op de eerste verdieping vier personen aan het werk waren. Zij waren bezig met het aanbrengen van stucwerk op de muren.

Terwijl één van hen, bestuurder D.R., de sociaal inspecteurs mee naar buiten leidde waar hij zich zou identificeren, verlieten twee werknemers klaarblijkelijk het gebouw via een openstaand schuifraam achteraan het gebouw. In de binnenruimtes konden de inspecteurs nadien enkel nog B.M. aantreffen.

Een lokale politieinspecteur in burger kon één van de vluchtende werknemers onderscheppen. Hij droeg wit besmeurde kledij en werkschoenen en had geen identificatie bij zich. Via een administratief document van DVZ in een ter plaatse aangetroffen rugzak kon hij worden geïdentificeerd als S.S.E.. Hij had de Braziliaanse nationaliteit en was (volgens latere inlichtingen van de Dienst Vreemdelingenzaken) niet in het bezit van een wettig Belgisch verblijfsdocument. Hij verklaarde dat hij werkte voor zijn chef 'J.' die ook op de werf aanwezig was en een zwart pak droeg. Hij duidde D.R. aan als zijn baas. Hij was nog niet betaald voor zijn tewerkstelling. D.R. verklaarde evenwel S.S.E. niet te kennen.

Een vierde, eerder corpulente, man kon door de inspecteurs niet meer worden aangetroffen. Volgens D.R. was er geen vierde man aanwezig geweest in de ruimte, maar volgens de sociaal inspecteurs konden zij zich niet vergissen omtrent de eerdere aanwezigheid van een vierde man, gelet op diens specifieke lichaamsbouw.

Op de werf troffen de inspecteurs tevens twee voertuigen aan die aan de firma bv G.C. leken toe te behoren. D.R. verplaatste zich met een grote bestelwagen met kentekenplaat (...), ingeschreven op naam van de firma bv G.C.. In een (...) camionette met kentekenplaat (...) vonden de inspecteurs een tankkaart op naam van de firma bv G.C. en enkele tankreçu's gelinkt aan de code van de tankkaart. Geen van de andere aanwezigen op de werf kende de (...) bestelwagen. De sleutel die nog aanwezig was in het voertuig (...) werd door de politie meegenomen en werd daar later die dag nog opgehaald door D.R. en B.M.

Nazicht na de controle op de werf door de sociaal inspecteurs leerde verder dat de firma bv G.C. niet over een RSZ-nummer beschikte en dus ook geen werknemers kon melden aan Dimona. Evenmin gebeurde er een 'check in at work' melding.

3.

Beklaagden werden uitgenodigd voor verhoor en werden daarbij ook verzocht om de nodige individuele rekeningen en de loonbetalingsbewijzen voor de tewerkstelling van S.S.E. mee te nemen.

D.R. werd verhoord op 12 januari 2021. Hij verklaarde dat B.M. op proef was en daarom niet was aangemeld aan check in at work. B.M. zou bovendien sociaal verzekerd zijn als zelfstandige vanaf januari 2021. Hij ontkende dat er een vierde man ter plaatse zou zijn geweest en meende dat de inspecteurs zijn onderaannemer S.S.E. voor ogen hadden. Hij verklaarde dat hij niet wist waarom S.S.E. wegliep. Hij kende hem via een vriend en had hem gewoon gevraagd of hij alle nodige documenten had om te mogen werken. S.S.E. zou hem een A1-attest hebben bezorgd, aan de hand waarvan hij zelf een Limosa-melding had gedaan. D.R. betaalde hem nog niet omdat de werken nog niet beëindigd waren. Hij legde geen individuele rekeningen of loonbetalingsbewijzen voor. De check in at work vergat hij eenvoudigweg te doen.

4.

Bij nazicht in de databanken bleek dat de Limosa-melding voor S.S.E. voor 12 december 2020 laattijdig gebeurde, namelijk slechts op 14 december 2020. Bij de melding werden er identiteitsgegevens opgegeven van een verbindingspersoon die niet in ons land geïdentificeerd kon worden.

Bij nazicht van het A1-attest voor S.S.E. dat door D.R. aan de sociaal inspecteurs werd bezorgd, bleek er tevens sprake van een aantal discrepanties. Volgens het attest was S.S.E. een gedetacheerd werknemer van de Portugese firma P. LDA. Navraag bij de Portugese autoriteiten leerde dat het A1-document nooit werd

uitgegeven door de Portugese instanties en dat het A1-attest vals was. Bovendien bleek dat er via de Portugese firma P. LDA nog meer werknemers in België tewerk gesteld werden bij de firma bv G.C..

1.2 Controle werf WZC (...) 18 januari 2021

5.

Op 18 januari 2021, om 10u10, voerden sociaal inspecteurs van de dienst Toezicht Sociale wetten samen met leden van de lokale politie een controle uit op de werf WZC (...) gelegen te (...). Bij het betreden van de werf troffen zij B.M. en M.L.F.V. aan terwijl zij stucwerken aan het uitvoeren waren. B.M. verklaarde intussen sociaal verzekerd te zijn als zelfstandige. M.L.F.V. legde een Portugese verblijfskaart voor. Zij duidden D.R. (die op het ogenblik van de controle niet aanwezig was) aan als hun baas. D.R. verklaarde telefonisch dat M.L.F.V. op dezelfde manier tewerkgesteld was als S.S.E.. Er werd voor hem op 9 januari 2021 een Limosa-melding gedaan.

De werfleider bezorgde het A1-attest voor M.L.F.V. aan de sociaal inspecteurs. Navraag bij de Portugese instanties leerde dat ook dit A1-document nooit werd uitgegeven door de Portugese instanties en dat het A1-attest vals was. Volgens de federale luchtvaartpolitie te Deurne was ook de voorgelegde verblijfskaart van M.L.F.V. vals.

6.

M.L.F.V. werd tweemaal verhoord, namelijk op 18 januari 2021 en op 4 februari 2021.

Hij verklaarde in eerste instantie reeds een acht- à negental maanden in België te werken, telkens voor verschillende personen. Op 18 januari 2021 werkte hij voor de firma R., voor een baas Jo. G.R. is zijn patron en betaalt hem voor het werk. Hij krijgt, cash, 350 euro per week om 40 uren te werken. Vooraleer hij in België terecht kwam, werkte hij negen maanden in Portugal, waar hij iemand betaalde voor een Portugees verblijfsdocument en een A1-document. Hij ontkende op 12 december 2020 op de werf A. aanwezig te zijn geweest. Hij werkte slechts vanaf 14 december 2020 voor G.R. Voordien werkte hij als freelancer.

Tijdens zijn verhoor op 4 februari 2021 verklaarde hij sinds november 2020 te werken voor G.Ca. en niet voor G.R.. Die naam zou hem zijn ingefluisterd door G.Ca. Die kwam hem opzoeken in het gesloten asielcentrum omdat M.L.F.V. had aangegeven voor zijn gepresteerde diensten betaald te willen worden. De firma G.C. zei hem niets. B.M. zou ook voor G.Ca. werken en al langere tijd vragen om zich in te schrijven. G.Ca. is de baas en doet pleisterwerken en gyprocwerken. Hij vertelde dat alle mensen die voor hem werkten legaal waren en de juiste papieren hadden. Het was ook G.Ca. die hem de Portugese verblijfskaart en het A1-document bezorgde, die werden meegenomen voor de controle. M.L.F.V. diende daarvoor 500 euro te betalen aan G.Ca. en dat bedrag werd afgetrokken van zijn loon. In totaal kreeg hij 1560 euro

cash uitbetaald voor 528 uren. Hij kreeg aldus slechts 2,95 euro per uur. Het was G.Ca. die het loon betaalde en die besliste op welke werf er werd gewerkt. Hij vermoedde dat de Belgische bedrijven waarmee G.Ca. samenwerkte niet op de hoogte waren dat er met valse papieren werd gewerkt. Alle mensen die voor G.Ca. werkten (zo'n vier à vijf personen) kregen van hem dezelfde valse papieren. Alleen B.M. kreeg echte documenten. M.L.F.V. kwam rechtstreeks van Brazilië naar België met het vliegtuig en werkte nooit in Portugal.

7.

Eerste beklaagde D.R. werd navolgend opnieuw verhoord op 4 maart 2021. Hij verklaarde bv G.C. zelf te hebben opgericht. B.M. zou inmiddels ook tien aandelen hebben en ze zouden elk de helft van de winst krijgen. F.V. werkte volgens eerste beklaagde D.R. voor een onderaannemer. B.C. die voor hem de Limosa-aangifte deed zou de secretaresse van de onderaannemer betreffen, maar de naam van de firma kon hij niet meedelen en er werd ook geen schriftelijke onderaannemingsovereenkomst met die firma gesloten. Hij had geen contact met de Portugese werkgever maar enkel met de werknemers zelf. Pas na de eerste controle wist hij dat een Limosa-aangifte vereist was. Hij leerde de werknemers kennen in Brussel of via Whatsapp-groepen of Facebook-groepen. De Limosa-documenten en de A1-documenten werden hem door de werknemers zelf bezorgd via Whatsapp, nadat hij hen de gegevens van zijn firma bezorgde. Die berichten kon hij echter niet voorleggen, aangezien hij van gsm veranderde. Ook de e-mail van B.C. kon hij niet terugvinden. Hij ontkende in eerste instantie ooit aan zijn werknemers valse documenten te hebben bezorgd of hen hiervoor te hebben laten betalen. Nadien gaf hij wel toe ervoor te hebben gezorgd dat F.V. voor 200,00 euro een valse Portugese verblijfskaart had. In eerste instantie verklaarde hij bovendien dat F.V. pas in januari voor hem kwam werken, waarna hij vervolgens verklaarde dat het ook in november geweest kon zijn. Volgens eerste beklaagde D.R. betaalde hij 4.000,00 euro aan loon aan F.V., maar hij kon daar geen betalingsbewijzen van voorleggen. Hij gaf toe A1-documenten en Limosa-documenten te hebben aangekocht bij een zekere 'B.', waarbij hij 50,00 euro voor een A1-document diende te betalen en 30,00 euro voor een Limosa-document. De andere werknemers bevonden zich in dezelfde situatie als F.V.. Omdat zij illegaal in het land waren, was dit de enige wijze waarop hij hen tewerk kon stellen. Hij wenste geen individuele rekeningen op te maken noch het daarop gebaseerde verschuldigde loon uit te betalen.

8.

Uit bijkomend onderzoek bleek dat er nog meer werknemers van de firma P. LDA werden tewerkgesteld via de firma G.C.. De werknemers droegen soms een gelijke of vergelijkbare naam maar werden onder andere BIS-nummers in ons land geregistreerd en met andere domicilieadressen en werden soms op overlappende ogenblikken aan Limosa gemeld, zodat zij als afzonderlijke personen worden beschouwd.

9.

Er werd bijgevolg een proces-verbaal opgemaakt voor onder meer de volgende sociaalrechtelijke inbreuken tussen 11 december 2020 en 9 april 2021:

- geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding voor veertien personen, namelijk voor B.W., B.W., B.M., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E., V.L. en een niet geïdentificeerde werknemer (tenlastelegging A);

- tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning voor twaalf personen, namelijk voor B.W., B.W., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging B);
- gebruik van een vals stuk voor twaalf personen, namelijk voor B.W., B.W., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging C);
- wetens en willens een onjuiste verklaring afleggen om ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen voor twaalf personen, namelijk voor B.W., B.W., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., JM, L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging D);
- oplichting in het sociaal strafrecht voor twaalf personen, namelijk voor B.W., B.W., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging E);
- het niet opstellen van een individuele rekening voor dertien personen, namelijk voor B.W., B.W., B.M., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging F);
- het loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen voor dertien personen, namelijk voor B.W., B.W., B.M., CA, C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E. en V.L. (tenlastelegging G);
- het minimumloon van de tewerkgestelde arbeiders niet betalen voor een persoon, namelijk voor F.V. (tenlastelegging H);
- het uitvoeren van verboden bouwwerken op zaterdag voor drie personen, namelijk B.M., Si.E. en een niet-geïdentificeerde werknemer (tenlastelegging I);
- als aannemer of onderaannemer niet ervoor zorgen dat elke persoon die in zijn opdracht de tijdelijke of mobiele bouwplaats betreedt, wordt geregistreerd voor drie personen, namelijk B.M., Si.E. en een niet-geïdentificeerde werknemer (tenlastelegging J).

10.

Voor deze feiten werd aan tweede beklagde bv G.C. op 8 juni 2021 een minnelijke schikking van 54.000,00 euro aangeboden, te betalen voor 14 juni 2021, maar deze bleef onbetaald, ook na een aanmaning op 15 september 2021.

11.

Beklaagden werden uiteindelijk voor voormelde inbreuken gedagvaard en werden daarenboven op 11 mei 2022 bijkomend nog gedagvaard voor sociale dumping (tenlastelegging K), ten aanzien van twaalf personen, namelijk B.W., B.M., C.A., C.J., D.O., F.V., G.L., J.M., L.M., Sa.E., Si.E., V.L. en een niet geïdentificeerde werknemer. Ter terechtzitting van 17 juni 2022 deed de arbeidsauditeur evenwel afstand van de nieuwe dagvaarding, zodat de rechtbank niet te oordelen heeft over tenlastelegging K.

II. Beoordeling van schuld

12.

De feiten onder tenlasteleggingen A, B, C, D en E vormen een inbreuk op de in de dagvaarding aangehaalde regelgeving en worden strafbaar gesteld door artikel 175, §1, artikel 181, §1, eerste lid, 1°, artikel 232, 1°, b), artikel 233, eerste lid, §1, 1° en artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4.

De feiten onder tenlastelegging H vormen een inbreuk op de in de dagvaarding aangehaalde regelgeving en worden strafbaar gesteld door artikel 132, 10° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3 of met een sanctie van niveau 4 wanneer de inbreuk gezondheidsschade of een arbeidsongeval tot gevolg heeft gehad voor een werknemer.

De feiten onder tenlastelegging F vormen een inbreuk op de in de dagvaarding aangehaalde regelgeving en worden strafbaar gesteld door artikel 187, §1, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

De feiten onder tenlastelegging G vormen een inbreuk op de in de dagvaarding aangehaalde regelgeving en worden strafbaar gesteld door artikel 157, eerste lid, 2° en artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

13.

Beklaagden betwisten in hoofdorde alle tenlasteleggingen, aangezien de betrokken werknemers tewerkgesteld zouden zijn door de Portugese firma P. Ida die in onderaanneming werkte voor tweede beklagde bv G.C., zodat tweede beklagde bv G.C. niet als werkgever aanzien zou kunnen worden in de zin van artikel 1 KB 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling. Er zou geen sprake zijn geweest van een gezagsverhouding tussen eerste beklagde D.R. en de werknemers. Het was A.P., bestuurder van bv G., die aan eerste beklagde D.R. meedeelde dat de betrokken personen op een volkomen legale manier tewerkgesteld konden worden. De kostprijs om een A1-document en Limosa-document in orde te brengen bedroeg 450,00 euro per werknemer.

14.

In weerwil van wat beklaagden voorhouden blijkt uit het gevoerde onderzoek wel degelijk dat het eerste beklaagde D.R. was die via zijn vennootschap tweede beklaagde bv G.C. optrad als werkgever van de betrokken werknemers.

De rechtbank wijst daartoe naar de uitdrukkelijke bekentenissen die eerste beklaagde D.R. tijdens zijn verhoor van 4 maart 2021 aflegde. Hoewel hij initieel hetzelfde standpunt innam als in conclusies (namelijk dat F.V. voor een onderaannemer werkte), werd gaandeweg het verhoor duidelijk dat dit slechts een schijnconstructie betrof. Hij kon de naam van de firma niet meedelen en verklaarde dat er geen overeenkomst met de firma was gesloten (zodat de rechtbank haar twijfels heeft omtrent de waarachtigheid van stuk 1 van beklaagden). Hij verklaarde gezorgd te hebben voor de valse verblijfsdocumenten van F.V. en verklaarde ook de valse A1-documenten en Limosa-documenten te hebben aangekocht bij een zekere 'B.'. De andere werknemers bevonden zich in diezelfde situatie en hij verklaarde dat dat de enige wijze was waarop hij hen te werk kon stellen en dat hij dit van jongs af aan reeds leerde. Eerste beklaagde D.R. wist bijgevolg dat het ging om valse documenten en dat de persoon bij wie hij die valse documenten aankocht niet daadwerkelijk optrad als werkgever van de betrokken werknemers.

Zowel S.S.E. als F.V., die op de gecontroleerde werven werden aangetroffen, verklaarden voor eerste beklaagde D.R. te werken. F.V. verklaarde bovendien nooit in Portugal te zijn geweest. Hij verklaarde steeds cash zijn loon te hebben ontvangen van eerste beklaagde D.R. en te hebben gewerkt op de werven die eerste beklaagde D.R. aanduidde. Ook eerste beklaagde D.R. bevestigde dat hij het was die de werknemers betaalde.

Beklaagden kunnen zich bijgevolg niet verschuilen achter hun zgn. onderaannemer P. aangezien uit de door eerste beklaagde D.R. afgelegde verklaring blijkt dat hij zich terdege bewust was van de valsheid van de documenten die hem door A.P. zouden zijn bezorgd. De Portugese autoriteiten bevestigden ook dat de desbetreffende werknemers nooit werden ingeschreven voor de firma P. LDA (zie bijlage 63 aan het aanvankelijk proces-verbaal).

15.

Beklaagden voeren ondergeschikt aan dat de tenlasteleggingen in elk geval niet voor 3, 12, 13 dan wel 14 werknemers kunnen worden weerhouden, aangezien er sprake is van gelijkende of gelijke namen. Ook hier volgt de rechtbank de argumentatie van beklaagden niet. De rechtbank wijst erop dat er gebruik werd gemaakt van valse verblijfsdocumenten. Voor de diverse weerhouden individuen werd een afzonderlijk bisnummer opgegeven en uit het overzicht dat als bijlage 65 bij het aanvankelijk proces-verbaal werd gevoegd blijkt dat het wel degelijk verschillende personen betreft. Zo is S.S.E. bijvoorbeeld een vrouwelijk persoon terwijl S.S.E. een mannelijk persoon is volgens de gegevens die aan het Limosa-kadaster en de overige databanken werden overgemaakt.

Gelet op de verklaring van eerste beklaagde D.R. dat ook de andere werknemers zich in dezelfde situatie als F.V. bevonden, aangezien dit de enige

wijze was waarop hij hen tewerk kon stellen, aangezien zij illegaal in het land waren, acht de rechtbank het bewezen dat elk van de opgegeven werknemers in het Limosa-kadaster correspondeert met een persoon die voor tweede beklagde bv G.C. in België werkzaam was.

16.

Over de materialiteit van de tenlasteleggingen wordt er door beklagden verder geen betwisting gevoerd. De materialiteit van de tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I en J is bewezen gelet op:

- de vaststellingen van de sociaal inspecteurs en hun opzoeken in de diverse databanken (en de daarvan aan het strafdossier gevoegde resultaten) (voor alle tenlasteleggingen);
- de verklaringen die eerste beklagde D.R. aflegde op 12 januari 2021 en op 4 maart 2021, waarbij hij onder meer ook de gevraagde individuele rekeningen en de loonbetalingsbewijzen niet kon (en ook niet wilde) voorleggen (voor tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H en I);
- de verklaring van S.S.E. (die geen geldige verblijfsdocumenten had) dat hij werkzaam was voor eerste beklagde D.R., maar nog niet werd betaald (voor tenlasteleggingen A, B, G en H);
- de verklaringen van M.L.F.V. en de door hem gevoegde aantekeningen (voor tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G en H);
- het ontbreken van een RSZ-nummer voor tweede beklagde bv G.C. in Dolsis (bijlage 14 van het aanvankelijk proces-verbaal) (voor tenlastelegging A);
- het overzicht van het Limosa-kadaster van alle Limosa-aangiftes van tweede beklagde bv G.C. inzake buitenlandse werknemers van de firma P. LDA en de bevestiging van de Portugese autoriteiten dat de desbetreffende werknemers in Portugal nooit werden ingeschreven voor de firma P. LDA (bijlage 24, 25, 63 en 65 van het aanvankelijk proces-verbaal) (voor tenlasteleggingen A, C en E);
- de inlichtingen van de Portugese autoriteiten inzake de valsheid van de A1-documenten (bijlage 19, bijlage 23, bijlage 30 van het aanvankelijk proces-verbaal) (voor tenlasteleggingen A, C en E);
- de Portugese verblijfskaart van M.L.F.V. die volgens de inlichtingen van de luchtvaartpolitie en de verklaringen van M.L.F.V. vals bleek te zijn (bijlage 27, 28 en 32 van het aanvankelijk proces-verbaal) (voor tenlasteleggingen B, C en E);
- het overzicht van de meldingen voor Check in at Work voor de periode van 1 december 2020 tot 9 februari 2021 (bijlage 15 en 16 van het aanvankelijk proces-verbaal (voor tenlastelegging J).

17.

Bovendien is ook het vereiste moreel bestanddeel aanwezig voor tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I en J. Voor tenlasteleggingen A, B, F, G, H, I en J is er geen intentie tot sociale fraude vereist. Het is voldoende dat de misdrijven werden gepleegd uit onachtzaamheid. Op basis van de verklaring van eerste beklagde D.R. staat het bovendien onbetwistbaar vast dat hij op de hoogte was van het feit dat er gebruik werd gemaakt van valse documenten. Beklagden betaalden zo noch in België noch in Portugal sociale bijdragen zodat ook het bijzonder opzet van

tenlasteleggingen C en E voorhanden is.

18.

De voormelde bewezen verklaarde inbreuken zijn in beginsel toerekenbaar aan de werkgever, zijn aangestelde en/of zijn lasthebber. Voor de toepassing van het sociaal strafrecht worden aangestelden of lasthebbers omschreven als personen die, al dan niet onder het gezag van de werkgever, door deze laatste bekleed zijn met het gezag of de nodige bevoegdheid om effectief te waken over de naleving van de sociale regelgeving, zelfs al is die bevoegdheid in de tijd of naar de plaats beperkt (zie ook Cass. 15 september 1981, RW 1981-82, 1223, noot H. BOSLY; Cass. 20 januari 2009, AR nr. P.08.650.N; Cass. 3 januari 2012, AR nr. P.10.1294.N).

Alle betrokken werknemers werden op het ogenblik van de feiten de facto tewerkgesteld door tweede beklagde bv G.C.. Eerste beklagde D.R. was op het ogenblik van de feiten bestuurder van tweede beklagde bv G.C.. Eerste beklagde D.R. was als bestuurder, als lasthebber van de werkgever, verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de sociaalrechtelijke regelgeving voor de werknemers van bv G.C. en is dus strafrechtelijk aansprakelijk voor de voorliggende sociaalrechtelijke inbreuken van tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I en J.

19.

Wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van tweede beklagde bv G.C. betreft, dient er op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 5, lid 1 van het strafwetboek, een rechtspersoon strafrechtelijk slechts verantwoordelijk is voor misdrijven die hetzij een intrinsiek (geen occasioneel) verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Daarenboven dient te worden nagegaan of de feiten moreel aan de rechtspersoon kunnen worden toegerekend. Daartoe is vereist dat de verwezenlijking van het misdrijf volgt uit een wetens en willens genomen beslissing binnen de rechtspersoon dan wel dat deze het gevolg is van een binnen de rechtspersoon gepleegde nalatigheid, bijvoorbeeld door een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen.

De weerhouden tenlasteleggingen hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van tweede beklagde bv G.C., aangezien die voor de uitvoering van de bouwwerkzaamheden op geregelde basis een beroep doet op werknemers en daardoor ook inkomsten genereert. De rechtbank is bovendien van oordeel dat de feiten ook moreel toerekenbaar zijn aan tweede beklagde bv G.C. aangezien zij te wijten zijn aan wetens en willens genomen beslissingen binnen de rechtspersoon.

De feiten van tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I en J zijn bijgevolg eveneens toerekenbaar aan tweede beklagde bv G.C..

20.

De rechtbank is daarentegen van oordeel dat tenlastelegging D niet afdoende bewezen is, zodat beklaagden hiervan worden vrijgesproken. 'Goedkope arbeidskrachten' kunnen immers niet gelijkgesteld worden met een ontvangen sociaal voordeel in de zin van artikel 233, eerste lid, §1, 10 van het Sociaal Strafwetboek.

III. Strafmaat

21.

Alle feiten van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen vermengen zich in hoofde van eerste beklaagde D.R. en tweede beklaagde bv G.C. als zijnde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat de rechtbank met toepassing van artikel 65, eerste lid van het strafwetboek aan eerste beklaagde D.R. en tweede beklaagde bv G.C. voor die feiten telkens slechts één straf kan opleggen, met name de zwaarste.

Bij het bepalen van de straf houdt de rechtbank rekening met de wettelijke strafmaat, de ernst van de feiten en het strafrechtelijk verleden van beklaagden en de persoonlijkheid van eerste beklaagde D.R..

De feiten zijn ernstig en getuigen in hoofde van eerste beklaagde D.R. en tweede beklaagde bv G.C. van een gebrek aan respect voor sociale regelgeving, waarbij zij onvoldoende oog hebben gehad voor de gevolgen van hun daden voor de betrokken werknemers (door hun rechten op het vlak van sociale bescherming te miskennen). Zij maakten welbewust gebruik van valse documenten om personen zonder de nodige documenten in België aan de slag te helpen. Zij handelden louter uit winstbejag en trokken zich weinig dan wel niets aan van de sociale regelgeving.

Eerste beklaagde D.R. heeft nog een relatief gunstig strafregister. Hij liep enkel een voorgaande inzake verkeer op in 2018. Tweede beklaagde bv G.C. heeft wel nog een blanco strafregister.

22.

Beklaagden vroegen bij monde van hun raadsman ter terechtzitting van 17 juni 2022 om een milde toepassing te willen maken van de strafwet, gelet op de zeer beperkte strafrechtelijke voorgaanden, de zeer kort incriminatieperiode en de stopzetting van de activiteiten door tweede beklaagde bv G.C.. Eerste beklaagde D.R. werkt inmiddels in loonverband voor een firma inzake installatietechnieken en studeert in avondschool voor loodgieter.

23.

Gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten wordt aan beklaagden een geldboete opgelegd zoals bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

De rechtbank houdt evenwel ook rekening met het relatief gunstige strafregister van eerste beklaagde D.R. en het blanco strafregister van tweede beklaagde bv G.C. en legt om die reden de geldboete voor een groot deel met uitstel op, zij het voor een maximale termijn van drie jaar teneinde het ontradend effect ervan te optimaliseren. Het basisbedrag van de geldboete wordt wel vermenigvuldigd met het totaal aantal werknemers waarvoor de zwaarste inbreuk werd vastgesteld, namelijk 14 werknemers (op basis van de inbreuk van tenlastelegging A).

De rechtbank meent dat deze geldboete een voldoende waarschuwing zal betekenen voor beklaagden voor de toekomst teneinde recidive te voorkomen.

Beklaagden dienen er zich wel van bewust te zijn dat het om een gunstmaatregel gaat en dat het verleende uitstel alsnog kan worden herroepen, ingeval zich nieuwe strafbare feiten zouden voordoen gedurende de proeftijd, en dit overeenkomstig de modaliteiten bepaald in artikel 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

IV. Burgerrechtelijke aansprakelijkheid

24.

Artikel 50bis van het strafwetboek bepaalt dat het niet mogelijk is om iemand burgerrechtelijk aansprakelijk te verklaren voor de betaling van een geldboete waartoe een ander wordt veroordeeld, indien hij wegens diezelfde feiten wordt veroordeeld. Tweede beklaagde bv G.C. kan derhalve niet burgerrechtelijk aansprakelijk worden gesteld voor de betaling van de geldboete opgelegd aan eerste beklaagde D.R..

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

25.

Burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel (hierna 'MYRIA') vordert in haar conclusie, neergelegd ter griffie op 3 mei 2022, om haar akte te verlenen van haar burgerlijke partijstelling en om beklaagden solidair in solidum te veroordelen tot de betaling van schadevergoedingen aan de betrokken werknemers voortvloeiend uit het misdrijf van niet-betalen van loon en minimumloon.

MYRIA vordert in hoofdorde dat beklaagden op grond van tenlastelegging H solidair veroordeeld zouden worden tot betaling van een som van 7.542,24 euro bruto te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum en de gerechtelijke interesten vanaf het vonnis, aan

- C.A., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- G.L., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- J.M., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;

V.L., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
B.W., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
B.W., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
D.O., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
C.J., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
Si.E., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
L.M., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
Sa.E., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
B.M., geboren op (...) (...), (...).

MYRIA vordert verder in hoofdde dat beklagden op grond van tenlasteleggingen G en H solidair veroordeeld zouden worden tot betaling van een som van 9.399,96 euro bruto te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf de gemiddelde datum en de gerechtelijke interesten vanaf het vonnis aan F.V., geboren op (...) (...) met onbekende woonplaats.

26.

Beklagden vorderen de wering uit de debatten van voormelde conclusie op basis van artikel 152 Sv. aangezien de conclusie door MYRIA slechts op 3 mei 2022 werd neergelegd, terwijl op de zitting van 21 januari 2022 een conclusiekalender werd overeengekomen.

De rechtbank stelt evenwel vast dat die conclusiekalender enkel termijnen bevatte ten aanzien van beklagden (namelijk uiterlijk op 31 maart 2022 en 31 mei 2022) en voor de arbeidsauditeur (namelijk uiterlijk op 30 april 2022), aangezien MYRIA niet aanwezig was op de inleidingszitting van 21 januari 2022. Er werd ten aanzien van MYRIA aldus geen conclusietermijn bepaald, zodat er ook geen sprake kan zijn van een laattijdige neerlegging in de zin van artikel 152 Sv. die de wering vereist.

In de voormelde omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat er geen reden is om de conclusie van MYRIA, die ook ter terechtzitting van 17 juni 2022 nogmaals werd neergelegd, uit de debatten te weren.

27.

MYRIA baseert haar vordering op tenlasteleggingen G en H. Aangezien beide beklagden op grond van tenlasteleggingen G en H werden veroordeeld zijn zij ook beiden hoofdelijk gehouden tot schadevergoeding op grond van artikel 50 strafwetboek.

De rechtbank oordeelde dat tweede beklagde bv G.C. de facto als werkgever van de betrokken werknemers moet worden beschouwd, zodat zij ook dient in te staan voor de betaling van het loon. Eerste beklagde D.R. bevestigde overigens ook dat hij cash loon uitbetaalde.

28.

MYRIA beroept zich op het vermoeden van artikel 7 van de wet van 11 februari 2013 tot vaststelling van sancties en maatregelen voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen dat de illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die wordt tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst gedurende minstens drie maanden prestaties heeft verricht. Voor de concrete berekening van het brutoloon werd verder rekening gehouden met een voltijds arbeidsritme (van 8 uur per dag en dus 40 uur per week), looncategorie 2 en geen tewerkstelling op een nationale feestdag of in het weekend.

Beklaagden betwisten de begroting van de schade en merken op:

- dat het vermoeden van artikel 7 van de wet van 11 februari 2013 tot vaststelling van sancties en maatregelen voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen niet speelt en dat er hoogstens rekening gehouden kan worden met de gepresteerde uren volgens de Limosa-aangiftes;
- dat B.M. bij de tweede controle en meer bepaald vanaf januari 2021 reeds in regel was als zelfstandige;
- dat de betrokken personen behoorden tot paritair comité 124, categorie I, hooguit tot categorie 1A, zodat een lager basisuurloon in aanmerking genomen moet worden;
- dat verkeerdelijk wordt uitgegaan van 60 gewerkte dagen over drie maanden, terwijl er in werkelijkheid veel minder dagen gewerkt zou zijn;
- dat er wel degelijk loon zou zijn uitbetaald aan de betrokken werknemers, zo o.m. aan M.L.F.V.;
- dat er voor M.L.F.V. ten onrechte werd uitgegaan van 528 gewerkte uren, aangezien dat aantal gebaseerd is op een eigenhandig door betrokkene geschreven prestatieoverzicht en dat er geen bedrag kan worden aangerekend voor het betalen van een valse verblijfskaart en betaling van bedragen aan sociale zekerheid in Portugal.

29.

Het vermoeden van artikel 7 van de wet van 11 februari 2013 tot vaststelling van sancties en maatregelen voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen dat de illegaal verblijvende onderdaan gedurende minstens drie maanden prestaties heeft verricht, is een weerlegbaar vermoeden.

Beklaagden slagen er evenwel niet in om het vermoeden voor de betrokken werknemers te weerleggen door de loutere verwijzing naar de Limosa-aangiftes. Bij de controle op zaterdag 12 december 2020 werd immers vastgesteld dat S.S.E., die ter plaatse werkend werd aangetroffen, slechts op 14 december 2020 werd aangemeld, zodat de rechtbank ervan uitgaat dat de prestaties die werden aangegeven bij Limosa niet overeenstemmen met de daadwerkelijk door de betrokken werknemers geleverde prestaties. De rechtbank past bijgevolg het wettelijk vermoeden toe. Wat betreft B.M. werpen beklaagden wel terecht op dat hij vanaf januari 2021 niet langer met een arbeidsovereenkomst bij tweede beklaagde bv G.C. werkzaam was, zodat er gelet op de weerhouden incriminatieperiode, voor hem slechts rekening gehouden kan worden met een periode van twee weken.

De rechtbank volgt beklaagden evenmin waar zij argumenteren dat er verkeerdelijk zou worden uitgegaan van 20 gewerkte dagen per maand. Bij de eerste controle op 12 december 2020 waren de werknemers immers zelfs op een zaterdag aan het werken en het door F.V. handmatig opgemaakte overzicht van gepresteerde uren doet vermoeden dat de in aanmerking genomen uren mogelijk zelfs een onderschatting zijn.

Aangezien de rechtbank geen enkele informatie heeft omtrent de beroepservaring en kundigheid van de betrokken werknemers kunnen zij slechts worden onderverdeeld in looncategorie I van paritair comité 124, waarbij op het ogenblik van de feiten een uurloon van 14,740 euro gold.

De rechtbank kan geen rekening houden met het feit dat er ook loon zou zijn uitbetaald, aangezien daar geen enkel bewijs van voorligt (met uitzondering van het loon dat aan F.V. werd uitbetaald volgens zijn eigen verklaringen). Beklaagden werden meermaals uitgenodigd om individuele rekeningen op te maken en loonbetalingsbewijzen te overhandigen, maar weigerden dat te doen.

30.

Rekening houdend met de voormelde parameters dienen beklaagden veroordeeld te worden tot betaling van een bedrag van 7.075,20 euro bruto te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum en de gerechtelijke intresten vanaf het vonnis, aan

- C.A., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- G.L., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- J.M., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- V.L., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- B.W., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- B.W., geboren op (...) (...), woonplaats onbekend;
- D.O., geboren op (...), woonplaats onbekend;
- C.J., geboren op (...), woonplaats onbekend;
- Si.E., geboren op (...), woonplaats onbekend;
- L.M., geboren op (...), woonplaats onbekend;
- Sa.E., geboren op (...), woonplaats onbekend.

Beklaagden worden bovendien veroordeeld tot betaling van een bedrag van 1.179,20 euro bruto te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum en de gerechtelijke intresten vanaf het vonnis, aan B.M., geboren op (...) (INSZ (...)), (...).

Tot slot gaat de rechtbank ook uit van de waarachtigheid van het door M.L.F.V. opgemaakte overzicht van de door hem gewerkte uren, aangezien hij ook (geheel belangeloos) erkende dat hij van eerste beklagde D.R. cash voorschotten op zijn loon ontving. Beklaagden worden bijgevolg veroordeeld om aan M.L.F.V. een bedrag van 6.816,72 euro (namelijk 7.782,72 euro (258 uur x 14,70 euro) – het reeds daadwerkelijk ontvangen loon van 966,00 euro (1.560,00 euro – 3 x 198,00 euro)) bruto te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum en de gerechtelijke interesten vanaf het vonnis.

Aangezien de burgerlijke partij wordt bijgestaan door een raadsman, wordt haar ook een rechtsplegingsvergoeding toegekend. Deze wordt in functie van de omvang van de vordering en rekening houdende met het gevorderde bedrag, begroot op het geïndexeerde bedrag van 4.200,00 euro.

**OM DEZE REDENEN :
DE RECHTBANK :**

Gelet op de artikelen reeds aangehaald in het vonnis en de artikelen :

- Artikel 1, 12, 14, 21, 22, 23, 31 tot 37, 40 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.
- 1 en 3 wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24 december 1993;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
- 1 en 3 programmawet van 24 december 1993;
- 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;
- 162, 162bis, 179, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
- 2, 3, 38, 40, 41, 65, 66 van het strafwetboek;
- 8/1 wet 29 juni 1964;
- 1022 van het gerechtelijk wetboek;
- door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van **D.R.** en Besloten Vennootschap **G.C.**,

Op strafgebied

Ten aanzien van **D.R.**, eerste beklagde:

Veroordeelt **D.R.** voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I, J :

tot een geldboete van 112000,00 EUR, zijnde een geldboete van 14 maal 1000,00 EUR en vermeerderd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een

gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **100800,00 EUR**, zijnde 14 maal 900,00 EUR, vermeerderd met 70 opdecimen.

Spreekt D.R. voor de tenlastelegging D vrij . Veroordeelt D.R. tot

betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 22,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR
- solidair met medeveroordeelde G.C. tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 30,98 EUR.

Ten aanzien van Besloten Vennootschap G.C., tweede beklagde:

Veroordeelt Besloten Vennootschap G.C. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C, E, F, G, H, I, J :

tot een geldboete van 336000,00 EUR, zijnde een geldboete van 14 maal 3000,00 EUR en vermeerderd met 70 opdecimen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **319200,00 EUR**, zijnde 14 maal 2850,00 EUR, vermeerderd met 70 opdecimen.

Spreekt Besloten Vennootschap G.C. voor de tenlastelegging D vrij .

Veroordeelt Besloten Vennootschap G.C. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 22,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR
- solidair met medeveroordeelde D.R. tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 30,98 EUR.

Op burgerlijk gebied:

Veroordeelt eerste beklagde D.R. en tweede beklagde bv G.C. solidair tot betaling van:

- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan C.A., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan G.L., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan J.M., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan V.L., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan B.W., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan B.W., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan D.O., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan C.J., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke intresten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan Si.E., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;

- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke interesten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan L.M., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 7.075,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke interesten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan Sa.E., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;
- een schadevergoeding van 1.179,20 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke interesten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan B.M., geboren op (...)(...), (...);
- een schadevergoeding van 6.816,72 euro bruto, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 februari 2021 tot heden en met de gerechtelijke interesten vanaf heden tot op de datum van integrale betaling aan F.V., geboren op (...)(...), woonplaats onbekend;

Veroordeelt beklaagden om overeenkomstig artikel 5§4/1 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers zoals ingevoegd door artikel 11 van de Wet van 11 februari 2013 tot vaststelling van sancties en maatregelen voor werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen de voormelde betalingen te doen op de postchequerekening van de Deposito en consignatiekas in de mate de adres- en bankgegevens van de betrokken werknemers onbekend zijn.

Veroordeelt beklaagden solidair tot betaling aan de burgerlijke partij MYRIA van de kosten waarin begrepen een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van **4.200,00 EUR**.

De rechtbank houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 16 september 2022 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen, kamer MC7:
J.B., ondervoorzitter, alleenzetelend rechter;
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier T.V..